os over, at Kvinderne her har *„fundet Guldhornene"*, d. v. s. har *skønnet sit eget Menneskeværd,* skønnet, at de ikke er en ringere Skabning end Manden, men hans *jævnbyrdige i et og alt.* Vi glæder os over, at de har samlet sig for at naa frem til Ligestillethed, og har arbejdet sammen med hele det store D. K., der spænder som et Net over hele Danmark.

Poul Drachmann siger i sit Smaaskrift om Danmarks Fremtid, at de **danske Bælter og Sunde**, som skiller Landet ad i mindre Dele, nemt kommer til ogsaa at *skille Folket,* saa de fristes til *stedlig* Fædrelandskærlighed, og føler sig som Jyder, Fynboere, Sjællændere o. s. v. mere end som Danske.

Men her i D. K. er vi ikke Jyder, Fynboere, Sjællændere o. s. v., men vi er *ét;* vi er *danske* Kvinder og Mænd, som stræber af al vor Magt og med ærlig Hu mod vort store Maal: *Lige Ret for Mand og Kvinde.*

Vi vil takke Aarhuskredsen for dens udmærkede Arbejde *for vort Maal,* og i denne Stund vil vi fremfor alt takke den varmt, fordi den har aabnet sine Døre for alle D. K.s mange Tillidsmænd og vist os den store Gæstfrihed at modtage os paa en saa smuk Maade, og denne Tak vil vi rette til Aarhuskredsens udmærkede og dygtige Formand, *Kath. Bjerre.*

Aabningshøjtideligheden sluttedes med Kantatens anden Del. Fra Teatrets Festlighed gik Vejen saa til Arbejdet i Forsamlingshuset paa Østergade.

Hver Arbejdsdag under Aarhusmødet havde sin stemningsfulde Indledning. Anden Dags Morgen samledes Deltagerne til Andagt i Domkirken, hvor Domprovst Lindhardt holdt en gribende Tale til Tillidsmændene og ønskede dem Velsignelse til deres Gerning for Land og Folk.

Ved Mathilde Fibigers Grav.

Sidste Mødedag fik en ikke mindre stemningsfuld Indledning end de to foregaaende Dage. Den 17. Juni er Mathilde Fibigers Dødsdag, og D. K. Medlemmer samledes derfor i den tidlige Morgenstund paa den gamle Kirkegaard midt i Byen, hvor hendes Grav ligger. Saa stort et Følge har sikkert ikke staaet ved det lille snevre Gravsted, dengang hun, den stille, beskedne Arbejder en Junidag 1872 blev sænket til den Hvile, hun saa længe havde sukket efter. I Rækker paa tre stod de her, hendes Efterfølgere, lige fra Graven og ned til Kirkegaardens Port. „Pris mig lykkelig, naar jeg er død, thi da skal jeg først leve." — Aldrig har disse Ord af Mathilde Fibiger bekræftet sig skønnere end i denne stille Morgenandagt ved hendes Grav.

Efter at D. K.s Banner var plantet bag ved Gravstenen, lagde Æresformanden, Jutta Bojsen Møller en stor Krans med brede Baand i Dannebroges Farver paa Graven og talte om den afdøde Vejbryder for Kvindernes Frigørelse.

Vil nogen binde en Krans om min Stav,
Han lægge den paa min Moders Grav.

Disse Ord af Grundtvig kommer man til at tænke paa her ved denne Grav, — Staven, det er den Sag, som samler os i disse Dage og som vi gerne vil prise og ære, og derfor lægger vi nu Kransen paa vor unge Moder, Mathilde Fibigers Grav.

Ingen aned i fjerneste Drøm.
At frem Du løftet af Tidens Strøm,
Hvad nu skal mindes Mathilde.

Som Moses fra Bjærget kun fik Lov at kigge ind i det forjættede Land og blev saa taget op til Himlen, saadan gik det ogsaa hende, men vi tror, at deroppe fra kan hun tænke paa os hernede og bede til Gud, for at den Sag, som hun slog til Lyd for, at den maa blive til Gavn og Velsignelse for os selv og hele Samfundet, — ja, det give Gud!

Derefter sang det store Kvindefølge „Dejlig er Jorden", og til Tonerne af „Aases Død" af Grieg, spillet af et Hornorkester, satte Toget sig i Bevægelse, og defilerede forbi Graven og gennem de skyggefulde Alléer i Retning af Udgangen.

Hermed var den lille Højtidelighed endt, og Dansk Kvindesamfund havde paa den smukkeste Maade mindet Mathilde Fibiger: Kvindesagens Martyr, som hun i disse Dage gentagne Gange er blevet kaldt.

Uforglemmelig vil denne Morgenstund paa Aarhus gamle Kirkegaard staa i vor Erindring; de store Grønninger med de spredte Gravhøje og Høstakkene, som fyldte Luften med deres krydrede Vellugt, det viftende Løv i Trækronerne ved Togets Sider og Hornenes dybe Alvorstoner.

Byen og dens Febertravlhed forekom os saa langt borte, Tiden stod stille her mellem Gravene, det var ikke paa en snart halvhundredaarig Grav vi havde lagt vor Krans men paa en frisk nykastet Tue, saa nær i Pagt følte vi os i det Øjeblik med Mathilde Fibiger, som tilhørte hun vor egen Samtid og ikke den Slægt, som levede for 44 Aar siden.

Med Sindet fyldt af Højtid gik vi til vort Arbejde: Valget af dem, som paa de styrende Pladser skal føre Mathilde Fibigers Gerning videre.

Friluftsmødet

fandt Sted ved *Ørnereden,* hvor Deltagerne førtes ud med Dampbaade eller tilvogns. Første Taler var *Aage Meyer Benediktsen,* som talte om „Stat og Nation", et gribende og tankevækkende Foredrag, holdt med den Veltalenhedens Glød, som gør Aage Meyer Benediktsen til en af vore første Folketalere. Desværre var Tiden saa knapt tilmaalt, at Talen maatte begrænses til en halv Time, hvis store omfattende Emne krævede mindst en Time, og det var ikke mindre end et Kunststykke af Taleren uden Forberedelse at kunne sammentrænge sit Foredrag til den halve Tid, og dog faa det væsentlige sagt. Næste Taler var *Gyrithe Lemche.*

Festmaaltidet

Dagen sluttede med en festlig Fællesspisning i Forsamlingshuset som havde samlet over 500 Mennesker. Foran Scenen i Salens Baggrund var en Talerstol rejst, hvorfra alle Talerne blev holdt. Mellem Talerne musiceredes der fra et Orkester oppe paa Scenen, og Sange skrevne til Lejligheden fulgte Slag i Slag ligesom Talerne.

I et lille morsomt Intermezzo tolkede „Digteren Vadum" fra Scenen i højstemte Vers sin Begejstring for Kvindemødet og varierede meget fornøjeligt de fra „Kvinden og Samfundet" bekendte Ord: Det haster ikke! Først langt ud paa Aftenen skiltes Deltagerne for pr. Jernbane eller Dampskib at stævne hjem hver til sin Kant af Landet. Dansk Kvindesamfunds 24. Fællesmøde var tilende.